

Milí bratři, milé sestry,

pastýři hlídali svá stáda, seděli u ohně, dívali se na rozsvícené zástupy hvězd a povídali si příběhy ze života. Noc jako každá jiná. V tu chvíli se jim však zjevil anděl. Když se člověku zjeví anděl, nikdy to není jen tak – samoúčelně. Anděl je posel Boží, přináší tedy od svého Pána nějakou zprávu... Dobrou zprávu – řecky: euangelion, zkomoleně: „eu-anděl-ium“, správně: evangelium. A my se dnes necháme oslovit tou vánoční dobrou zprávou, tím evangeliem, které anděl Páně přinesl pastýřům oné klíčové noci v lidských dějinách.

Nebojte se! To pastýři slyšeli ze všeho nejdříve. Aby ne! Vždyť je to zjevení muselo pěkně vylekat! Setkání s Bohem, byť jen skrze jeho posla, vždycky způsobí husí kůži po těle, studený pot a posvátnou bázeň. Proto tedy anděl pastýře utěšuje: *Uklidněte se, upokojte se – toto není soudný den...* Ale ta úvodní výzva má svou hlubší rovinu: *Ted' už se nebojte, pastýřové – o své životy, o svou budoucnost, neboť vám se narodil Spasitel.*

Moc se od té doby nezměnilo. I my potřebujeme slyšet takové ujištění: *Nebojte se!* Vždyť jsme neustále vyděšení. Bojíme se o tu svou maličkost. Když jsme zdraví jako rybičky, máme strach, že nám to zdraví sloužit dlouho nebude. Když jsme nemocní, máme strach, že se už neuzdravíme. Když jsme dobře materiálně zajištěni, bojíme se zlodějů. Když se nám hmotně nedaří, bojíme se chudoby. Když se nám lidé z nějakého důvodu vyhýbají, bojíme se, že budeme sami. A když s námi tráví příliš mnoho času, bojíme se zase o své soukromí.

A to jsme zatím u strachu o sebe sama. O co víc se bojíme o své blízké: o děti, o vnoučata, o přátele, o bratry a sestry – třeba když ti jsou nemocní. To je teprve hrůza! Anebo živoří bez práce. Nebo když třeba přestali žít s Bohem, když si sami kazí život a my tomu jen ustrašeně přihlížíme.

A aby toho nebylo málo, bojíme se třeba o směřování našeho státu, nebo rovnou celé Evropské unie. Někteří se bojí blížící se ekologické katastrofy – a jiní se zase bojí o to, aby náhodou nemuseli slevit z dosavadního životního standardu. Lidé se bojí přistěhovalců – a naopak zároveň strach z rasistického smýšlení lidí ve vůdčích pozicích. Nejen chlebem je člověk živ... Také strachem se krmí každého dne.

Jistě vás kolikrát dokáže naštvat, když vám někdo řekne: *Tak se přece neboj, to dopadne dobře!* Jak se mám přestat bát? Strach přece nezmizí jen tak. Nevyvane, nevypaří se. Ledaže by byl něčím nahrazen... Proto anděl jedním dechem dodává: *Hle, zvěstuji vám velikou radost!*

Radost totiž stojí v přímém protikladu ke strachu. Radost strach odhání. To také všichni dobře známe. Když se z něčeho radujeme, strach je na chvíli zahrán do kouta. Třeba když se narodí nový přírůstek do rodiny – dítě nebo vnouče. Anebo když se sejdou blízcí lidé, kteří se dlouho neviděli. Kdo by měl v tu chvíli černé myšlenky?

To jsem mohl kolikrát prožívat s pacienty v nemocnici. Zvláště pro ty dříve narozené jsou právě myšlenky, vzpomínky na blízké, stejně jako očekávání na setkání s nimi velkým zdrojem radosti a útěchy.

Ale v tom andělském zvěstování se jedná ještě o jinou radost. O větší radost, *velikou radost*, o radost jiného stupně, jiného řádu! Narodilo se dítě, to ano. Ale v tom dítěti přichází do světa Bůh sám. V dítěti Ježíši nás samotný Bůh navštívil.

A ne jen na pár okamžiků, jak jsme zvyklí z rodinných sešlostí či přátelských posezení. Napořád! V Ježíši Kristu přišel Bůh k nám, aby nás už nikdy neopustil. To je zdrojem velké radosti, která zahání veškeré starosti, smutek, bolest a strach. Veliká radost, kterou když se naučíme vzájemně potěšovat, bude zahánět naše největší životní obavy. To potom nebudeme zapomínat na naše noční můry jen na chvíli, na okamžik, ale napořád! Bůh se stal člověkem v těch betlémských jeslích. Tato veliká radost nás může zevnitř proměňovat, tvořit z nás, bázlivých lidí, lid oplývající radostí.

Ale pozor: ta *veliká radost* není jen pro nás, kteří andělské zvěsti dnes nasloucháme. Je to pokladnice radosti, *kteřá bude pro všechny lid*, jak praví anděl. Je tedy pro všechny – pro ty, na kterých nám záleží i pro ty, na kterých nám nesejde. Pro ty, které máme rádi i pro ty, které moc rádi nemáme. Pro ty, které nazýváme přáteli, i pro ty, kterým nemůžeme přijít na jméno. Pro ty, kteří nám pomáhají i pro ty, kteří nám ubližují. Pro každého.

Ale: jak se k nim ta veliká radost, zpráva o narození Spasitele dostane? No, úplně stejně jako se dostala od Boha k pastýřům: přes někoho, kdo je tou radostí hluboce zasažen. Před někoho, kdo toto evangelium chce předat dál. V případě pastýřů přes anděla. Ale ani pastýři si tuto velikou radost nenechali jen pro sebe... Z pastýřů se stávají andělé – poslové přinášející velikou radost. Ihned, jak je nebeské zástupy opustily, se přece vydali na cestu, spěchali do Betléma – a všem lidem to zvěstovali! Šířili onu velikou radost dál!

Podobně to máme dělat my – poté co přijmeme tuto radostiplnou zvěst o narození Spasitele, o příchodu spásy do tohoto světa, měli bychom ji šířit dál.

Milí bratři, milé sestry, víte sami, jak jsou dětské bacily agresivní. Když se děti ve škole či školce nakazí, obvykle svou nemoc přenesou doma ještě na své nejbližší – na sourozence, na rodiče. A právě tímto způsobem - jako se šíří chřipka - by se měla šířit vánoční radostná zvěst. Tedy hlavně: nenuceně a nenásilně!

Člověk s chřipkou - i když se všemožně snaží druhé lidi nenakazit, smrká do kapesníku stranou všech lidí, kašle s rukou před ústy - stejně druhé nakazí, není to nic platné. Nemoc se šíří dál. A stejně tak člověk naplněný radostí z Boží spásy se nemusí přemáhat, aby druhé touto radostí „nakazil“. Ono to svým způsobem půjde „samo“, jak my, křesťané říkáme: „z Ducha svatého“. A jak říkají jiní: „žádná křeč“.

A teď se zamyslíme nad samotným zdrojem oné „veliké radosti“. Anděl Páně volá: *„Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, z domu Davidova.“*

Předně: Spasitel se narodil „nám“. Nám všem, kvůli nám všem, pro nás všechny. Láska Boží se zde ukazuje v jedinečné průzračnosti a čistotě. Boží syn se nenarodil, nepřišel do světa kvůli své, božské slávě, kvůli tomu, aby Bůh byl námi oslavován. On přišel kvůli nám. Jistě všichni známe ten pocit vděčnosti, který nás zaplaví, když pro nás někdo učiní něco dobrého. To dlouho hřeje na srdci. Pocit, že stojíme někomu za to, aby kvůli nám něco učinil - to je něco úžasného. Jsme pro někoho důležití, někdo si nás váží.

A Bůh kvůli nám v Ježíši Kristu přišel do tohoto světa. Jsme pro něj důležití, významní. Bůh si nás váží. Proto přichází do tohoto světa v lidském těle, jako člověk. My, lidé nestálí, těžkající, někdy trapní a nedokonalí, uzívaní, slabí, znudění, neochotní a pořád po něčem hladovějící... My lidé jsme tím důvodem, proč se Bůh stal člověkem. A to je veliký důvod k radosti.

A na závěr: Spasitel se nám narodil „dnes“. Posledních třináct let se často připomíná, že Ježíš se narodil před 2000 lety. Jakoby to byla událost, která se už neopakuje, kterou musíme objevovat pod nánosem dějin. Ale to bychom to „dnes“ pochopili špatně. „Dnes“ - to je pořád dnes, před tisíci lety, stejně jako dnes. Právě dnes přichází Bůh do našeho nitra, dnes v nás chce vzbudit onu nevýslovnou radost ze svého narození do betlémských jeslí. Dnes nás zve, abychom my sami měli podíl na této veliké radosti.

Proto nehleďme na všechna nevydařená setkání s Bohem, která jsme v minulosti promrhali a nevyužili. To nám dnes nesmí stát v cestě, abychom měli dnes radost z Božího narození. Stejně tak příliš neupírejme pohled do budoucna, na zítra, na někdy jindy. Zbytečně nečekejme na lepší možnost potkat se s Bohem. Nevyhlížejme nějaký hlubší a silnější zážitek ze setkání se Spasitelem. Dnes je ta pravá chvíle. *Dnes se nám narodil Spasitel.*

Modlitba po kázání:

Pane Bože, toto je den, který jsi učinil pro naši spásu. Narodil ses v betlémských jeslích, abys prosvítil celý svět, i naše životy. Prosíme, náš Pane, vyjdi vstříc všem, kteří ještě tápou ve tmě. Buď se všemi, kteří se v tyto dny trápí. Amen.